

frem og forhandle med og for Domstolene, skulle have en vis Digtighed, saa at Forhandlingerne for Domstolene kunne gaae med Bæredigtighed, ustandsebe og regelmæssigt. Det er altsaa et ganske naturligt Lovbud, at ikke uheldige og aldeles udygtige Personer skulle kunne forsinke og forstyrre Retspleien og drage Domstolene ned under deres Bæredigtighed. Men det ærede Medlem længst tilhøre (Vehmann) fremhævede et andet Synspunkt. Han talte om de Forretninger, som Sagførerne udføre udenfor Retten, og der antydede han, at der kunde være Anledning til at tænke paa en Begrænsning. Der ere vi imidlertid inde paa et meget betænkeligt Omraade. Det er meget rigtigt, som den ærede sidste Taler (David) gjorde opmærksom paa, at Vinkelskriveriet er en Ulykke, som vi maae søge at fjerne; men det vilde være en meget betænkelig Veie at betræde i denne Henseende, naar man istedetfor Vinkelskriveren vilde stille et Monopol for Procuratorer og Sagførere, saaledes at ingen Anden end de maatte udføre visse Forretninger, forfatte visse Documenter, der kunne faae retslig Virkning; dette vilde jeg ansee for yderst betænkeligt. Man indprente, saavidt man kan, Befolkningen, og allermest Almuen, der jo lider meest under Vinkelskriveriet, Forsigtighed med Hensyn til de Mænd, den vil betroe sine Anliggender; man søge at betage dem den Mistænksomhed, der fører dem til hellere at gaae til en ukyndig Vinkelskriver end til en Mand, der staaer lidt fjernere fra deres Stand; det stræbe man efter, og dertil vil dog maaskee en friere Afgang til Sagførervirksomhedens Udvælgelse kunne bidrage Noget; maaskee vil det være noget lettere for den, der selv har vundet sig Afgang til Sagførervirksomheden, at arbejde imod Vinkelskriveriet, end det er for en udnævnt Sagfører. Maaskee vil ogsaa det forøgede Antal af Sagførere kunne bidrage noget dertil, om end et større Antal i en vis Henseende kan have sine Betæneligheder. Men ved Lov at bestemme, at Borgerne ikke maae lade deres Documenter affatte, ikke maae lade deres Overenskomster afflutte og bringe i Lovform af dem, som de nu engang, med Rette eller med Urette, tiltroe Digtighed dertil, det gaaer ikke an. Det er nok, at Staten ved

at give en til bestemte Regler knyttet Afgang til Sagførerstillingen giver Befolkningen et Antal Mænd, om hvem den just derved, at de ere blevne Sagførere, har sagt: til dem kunne I gaae med Fortrustning, de have Kundskab og Hæderlighed og god Villie; henvender I derfor til dem, det er vort Raad. Raade kunne vi her, men befale, hos hvem en Mand skal søge sin Bistand ved saadanne Retshandeler, forsaavidt han ikke kommer i Berøring med den offentlige Retspleie, det troer jeg er Noget, vi ikke kunne. Jeg troer, at dette er rigtigt, selv seet fra Sagførernes Standpunkt, men jeg troer navnlig, at det er rigtigt, just fra Lægmands Standpunkt, at sige: den Frihed vilde vi ikke lade os fratage, at vi kunne søge Raad og Bistand, hvor vi vilde, saalænge vi ere paa de private Handlingers Omraade; først, naar vi fremtræde for Domstolene, maae vi derimod fremtræde med Personer, der dertil ere kvalificerede. — Vi vende idelig tilbage til Spørgsmaalet om Garantier. Men ligger der da i den kongelige Udnævnelse en Garanti af en saa stor Betydning, at man ikke skulde kunne opnaae det Samme paa anden Maade. Der er for det Første i Lovbudsafstet med Hensyn til Agangen til Sagførelse for Høiesteret forlangt ganske den samme Kundskabsprøve, som nu finder Sted. Men det er ogsaa navnlig de Fordringer, der ere stillede for at kunne blive Underretsprocuratorer, som man ikke finder tilfredsstillende. Nu vel, hvad fordres da nu? Er da den kongelige Udnævnelse, hvorved en Mand bliver ansat til Procurator i Skagen eller i Sæby, grundet paa nogen sikker Kundskab om hans Digtighed? (V r o c k: Der forlanges, at der skal procederes paa Prøve). Ja, lad os optage det! lad os istedetfor Lovens Bestemmelse om, at den Paagjældende i tre Aar skal have havt Fuldmagt, sætte at han skal procedere paa Prøve, og at Udfaldet af denne Prøve derhos skal bedømmes paa fikkrere Maade end hidtil. Lad os sige, at de Retter, ved hvilke en Sagfører paa Prøve har procederet, skulle afgive et Skjøn om hans Procedure, og at dette Skjøn ikke kan afgives, før han har procederet et vist Antal Aar, i et vist Antal Sager, og om muligt, ved flere Retter; det kunne vi forlange. Vi